

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia a Postului mare, a sfintei cruci

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, sunt Cel ce M-am lăsat răstignit între doi tâlhari acum două mii de ani ca să-i mângâi prin suferința Mea pe cei zdrobiți de suferință, ca să sufere Dumnezeu cu ei și pentru ei apoi. M-am făcut Dumnezeu adevărat pe pământ, din Dumnezeu adevărat purces, ca să moară pe cruce pentru om Dumnezeu, și le-am fost Păstor la cei ce M-au cunoscut că sunt venit din cer pe pământ, și M-au cunoscut cu inimioara lor curată și nu cu mintea, căci vai celor ce îi ajută mintea, că tot cu ea Îl măsoară și pe Dumnezeu, și Îl măsoară după măsura lor, și aceia mereu învață, și se dovedesc apoi neînvățați, străini de Dumnezeu, și tot așa se și împart.

M-am vestit cu coborârea Mea și am intrat în carte cuvânt, că Mi-am găsit străjerii veghind și deschizându-Mi ca să intru. Amin.

O, copii din porți, voi sunteți numai zdrobiți cu inimioara, numai strânși la sufletele, numai într-o jale, tată, și purtați durerea toată senini la față, ca să nu-i doară de la ea pe cei ce sunt poporul cuvântului Meu, cel mângâiat de Duhul Meu și de duhul vostru, căci Duhul Meu locuiește în voi cu toată duișia lui, și mare putere este în împărăția Mea din om duhul duișiei, duhul care plânge, fiilor! Numai duhul duișiei cunoaște taina plânsului cel plăcut lui Dumnezeu și celor buni la inimă ca și Dumnezeu, iar altfel de duh în om nu știe ce este plânsul cel bun, cel cu folos, cel care-și află odihna în Dumnezeu, și pe Dumnezeu în el.

Grăiesc în ziua aceasta cu duhul mângâierii pentru cei ce Mă iubesc pe Mine în post și în rugăciune pentru Mine și pentru ei și pentru cei purtați de ei cu inima din ei. Cuvânt duios Mă las în carte ca să ajung cu mângâierea Mea la inima celor ce se mângâie cu venirea Mea cuvânt acum pe pământ. O, Mi-e așa de dor de mângâiere, și sunt atât de lipsit de ea! Omul crede că Eu sunt bogat și nu-Mi dă, și așteaptă să-i dau numai Eu lui. Mie însă Mi-e tare dor de odihnă și de mângâiere, și Mi-e dor în voi, copii nemângâiați, și vă e dor și vouă și suntem un munte de dor, și dorul face minuni, tată, că el îl ține pe om în el și îl păzește de rău și îl păzește de înstrăinare și de nepăsare, și crucea e calea celor cu cruce, și e povară dulce greul ei, și Eu îl plâng cu amar pe cel străin de cruce, pe cel fugar de sub greu, și vai celui lipsit de cruce, celui liber de durere pe pământ, că unde se duce acela? O, acela nu mai vine după Mine decât dacă îl bagă plata vieții lui mânându-l din spate acolo unde el nu voiește să meargă și unde el nu mai are voia sa.

O, poporul Meu, te hrănesc cu cuvântul Meu, tată. Te port pe brațe, dar pentru viața ta cu Mine Eu sufăr în cer și pe pământ nemângâiere, tată, și nu Mă pot mângâia decât cu cei îndurerați și zdrobiți de dureri cu inima din ei. Tu însă ești păzit de suferință, dar Eu te-am îndemnat să te faci putere pentru cei ce suferă, ca să poată ei duce crucea suferinței, fiule, crucea Mea, pe care Mi-o port cu cei de sub ea, necârtind ei, necăutând să fugă de sub ea, căci duhul duișiei îi face pe ei asemenea Mie și îi face nebiruiți sub greu, și duhul necredinței nu se atinge de ei cu păcatul lui și nu-i biruie pe ei, de vreme ce Eu Mă adeveresc în ei prin lucrarea cea cu putere a duhului duișiei, duhul care suferă pentru orice durere de pe pământ în omul care îl are pe el în firea sa, fire de sus născută în el, și nu de jos, duh fără de răutate în inimioara celor credincioși Mie, și e dulce crucea lor, oricât i-ar strânge ea sub greutatea ei, dar iubirea împlinește toată răbdarea cea sfântă pentru ei, și ei sunt biruitori prin cruce, ca și Păstorul lor, ca Mine, Păstorul Cel cu crucea, Păstor blând pentru cei blânzi, ba și pentru cei ce nu iubesc și nu cunosc blândețea.

O, fiilor, blândețea este lucrarea cea duiasă a firii lui Dumnezeu în om, și care-l face pe om să se roage Mie pentru cei ce-l urăsc pe el, zicându-Mi pentru ei: Tată, ei nu știu ce fac, și iartă-i pe ei, pe cei ce suferă pentru ura din ei!

O, fiilor, blândețea nu alege pe cel căruia i se împarte, și ea nu poate sta la un loc cu ura din om, că nu s-ar mai putea împărți. Cu cei iubitori de sine ea nu stă, și seacă în cei ce-și schimbă crezul, căci vai celor săraci de Duhul Meu, fiilor! Eu iubesc crucea pentru ca să stârnesc în oameni duhul duioșiei, limbă dulce în om înăuntrul său și în afara sa, grăire cu suspin ceresc în ea dinăuntrul omului purtător acestui duh, și nimeni fără de cruce nu poate cu acest duh, după care suspină Domnul ca să-l vadă pe om că-l vrea purtat de el, ca să-l vadă duios pe om.

O, poporul Meu, dacă îngerii și sfinții și Domnul se uită la tine mereu, mereu, să nu vadă ei ceva neplăcut lor în ființa ta, în fapta ta, în purtarea ta, în firea ta ceva care să nu însemne împlinirea poruncilor vieții, tată. Duhul duios după Dumnezeu te poate ajuta să fii împlinitor frumos pentru vederea celor ce te privesc din cer mereu, căci crucea ta se face dulce ție când știi că Domnul te privește pentru asemănarea ta cu El, pentru cruce purtată, fiule.

O, mare este iconomia tainei crucii purtate cu iubire! Mulți suferă pentru păcatele făcute ca să se curețe ele prin suferința care-l spală pe om de păcate, și, iarăși, alții mulți suferă pentru răbdare și întru răbdare, și răbdarea se face iubire și poate în suferință pentru mulți din cei ce nu suferă sau nu pot să sufere fără de lepădare, și iarăși spun: mare este iconomia tainei crucii purtate cu răbdare și cu iubire. Amin.

O, fiilor, grăiți cu Mine în rugăciune ca să vă dau iubire și putere pentru post și pentru rugăciune lângă post, ca să nimicim lucrarea diavolului de pe pământ și din om, tată. Puterea postului este iubire și milă și duioșie pentru cei fără putere de iubire, fiilor, numai să iubiți cu desăvârșire sfințenia, firea lui Dumnezeu în voi, măi fiilor, lucrare care să nu-și aibă oprire, tată, și Eu vă voi mângâia pe voi, căci sunt Păstorul Cel bun, Care-Și cunoaște oile Sale. Amin.

Am grăit vouă de duhul duioșiei, fiilor. Au trebuință de el toți cei care vin după Mine cu lepădare de sine luându-și crucea și urmându-Mă apoi și nemailăsându-se mințiți de cei ce nu au duhul duioșiei, căci vai celor ce se lasă mințiți și câștigați așa înapoi pe drumul cel rău, de pe care au plecat odinioară ca să ia pentru ei drumul Meu, drumul cel cu pietre, care îl trezește pe om ca să nu adoarmă pe cale și care nu-l minte pe om, căci dacă ar vrea să-l mintă și-ar ascunde pietrele, dar nu, că e drum cu trezie pe el drumul Meu, și fericiți sunt cei ce nu se lasă mințiți spre a părăsi ei apoi calea Mea, că astăzi minciuna nu mai e cât cea de acum două mii de ani, care i-a fost plătită omului ca s-o împartă, cum că Eu n-aș fi înviat, ci M-ar fi furat ucenicii din mormânt. Minciuna cea de astăzi este mare fără de margini, fără de rușine, și e plină de ură și de necredința cea de la ură, ca să cadă din cer omul, dacă s-ar putea și așa, și numai cei ce au în ei duhul duioșiei, numai aceia mai scapă de minciuna care strigă pe ulițe numindu-se înțelepciune și voindu-se crezută așa, dar ea este trufia omului, duh care îl îndeamnă la necredință pe om. O, și dacă necredința i-ar da ceva mai bun omului, atunci l-aș mai înțelege pe cel ce rătăcește, săracul, dar ea îi dă numai nesiguranță, numai temeri, numai lovituri neașteptate și numai rușine apoi îi dă omului, căci a disprețuit el credința și pe cei ce cred până la sfârșit lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, crucea ta să ți-o întărești cu credința, fiule. Viața ta să ți-o îndulcești cu duhul duioșiei mereu, ca să ai inimă caldă și curată pentru cele din ea. Iubirea ta de Dumnezeu să-ți fie crucea, și ea îți va fi ușoară prin aluatul ei, că Eu am spus că jugul Meu este ușor. Amin.

Am grăit mângâios, că e sărbătoare pentru cruce și v-am dat putere de iubire pentru ea. Faceți-le loc lângă voi îngerilor și sfinților și încălziți-vă cu ei și lângă ei, și încălziți-i pe ei lângă voi și stați sub cruce, fiilor! De câte ori greșiți, curățiți-vă de vină, că aceasta este lucrarea sfinților, tată, iar cei sfinți au trecut la Dumnezeu cu rugăciunile lor pentru ei și pentru mulți prin ele. Lucrarea păcătoșilor este necurățirea de vină, și rugăciunea lor nu are cale când ea dă să ceară la Dumnezeu, căci cei ce nu iubesc pe Dumnezeu nu-L au de ajutor în vreme de greu, pentru că ei nu se curățesc de vină, fiindcă nu urăsc rătăcirea lor, ci o au pe ea de cale a lor.

Pace ție, poporul Meu, pe toată calea cea cu nevoie până la praznicul Învierii Mele, fiule! Dar tu nici nu mănânci altfel de bucate decât cele de post și după ce trece praznicul Meu cel de biruință asupra morții, căci te-ai întors cu fața spre grădina raiului și înveți din ea și din gura

Mea, și te îndulcești cu graiul învățării Mele de peste tine mai mult decât cu cele ce par dulci pe pământ pentru hrană, și îți este de ajuns harul Meu. Amin.

O, nu uita, Eu, Domnul, Mă desăvârșesc în puțina ta putere, și de nimic să nu ai a te teme, să nu ai a te îngrijora tu. Îți este de ajuns harul Meu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 februarie/7 martie 2010